

POSTANOWIENIE

Dnia 23 listopada 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kuźniar (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Zbigniew Hajn

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z odwołania T. P.,
z udziałem zainteresowanego W. P.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.
o ustalenie niepodlegania ubezpieczeniu społecznemu W. P. ,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 23 listopada 2006 r.,
zażalenia wnioskodawczynie T. P. na postanowienie Sądu Apelacyjnego we W.
z dnia 29 maja 2006 r., sygn. akt III AUa .../06,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie:

Postanowieniem z dnia 29 maja 2006 r., III AUa .../06, Sąd Apelacyjny we W. odrzucił apelację wnioskodawczynie T. P. od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w L. z dnia 8 marca 2006 r. w sprawie przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L. o ustalenie niepodlegania ubezpieczeniu społecznemu W. P., po stwierdzeniu, że nie spełniła ona wymogu wynikającego z art. 130² § 3 k.p.c., bowiem od apelacji nie wniesiono opłaty podstawowej w wysokości 30 zł przewidzianej art. 36 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.).

Postanowienie to zaskarżył zażaleniem pełnomocnik wnioskodawczynie, wnosząc o jego uchylenie. Zarzucił, że nadanie przez Sąd Okręgowy biegu nienależycie opłaconej apelacji bez zarządzenia o jej zwrocie z powodu niewwniesienia opłaty sądowej pozbawiło wnioskodawczynię prawa do uzupełnienia tego braku w trybie art. 130² § 1 k.p.c. Uznał także, że zaskarżone postanowienie Sądu Apelacyjnego należy traktować jak substytut zarządzenia o zwrocie apelacji w trybie art. 130² § 1 k.p.c. i wskazał że w terminie siedmiu dni od doręczenia zaskarżonego postanowienia wniósł do Sądu pierwszej instancji wniosek o przyjęcie opłaty podstawowej (opłaconej na wniosku) i nadanie złożonej apelacji biegu w trybie art. 130² § 2 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przepis art. 130² § 3 k.p.c. stanowi, że sąd odrzuca bez wezwania o uiszczenie opłaty pismo wniesione przez adwokata, radcę prawnego lub rzecznika patentowego środki odwoławcza lub środki zaskarżenia (apelację, zażalenie, skargę kasacyjną, skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, sprzeciw od wyroku zaocznego, zarzuty od nakazu zapłaty, skargę na orzeczenie referendarza sądowego), podlegające opłacie w wysokości stałej lub stosunkowej obliczonej od wskazanej przez stronę wartości przedmiotu zaskarżenia. Tak więc ilekroć przepisy (nie tylko przepisy ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych ale także inne przepisy szczególne) przewidują opłatę w wysokości stałej oznaczonej kwotowo lub opłatę stosunkową obliczoną w sposób określony przepisami od wartości przedmiotu sporu, a pełnomocnik strony będący adwokatem lub radcą prawnym nie uścił wskazanej w przepisach opłaty przy wniesieniu środka odwoławczego lub środka zaskarżenia, środek ten podlega odrzuceniu bez wzywania do uiszczenia opłaty. Przepis ten ma więc zastosowanie do tych środków odwoławczych i środków zaskarżenia, co do których wysokość opłaty jest znana, a przynajmniej powinna być znana profesjonalnemu pełnomocnikowi, gdyż jest ona kwotowo określona albo został wskazany sposób jej obliczania.

Przepis art. 11 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych stanowi, że opłata jest stała, stosunkowa i podstawowa. Sprawy, w których pobiera się opłatę stałą w jednakowej dla danego rodzaju spraw wysokości, wymienione są w

art. 12 tej ustawy, sposób obliczania opłaty stosunkowej wskazany jest w art. 13, a na podstawie art. 14 ust. 1 opłatę podstawową pobiera się w sprawach, w których przepisy nie przewidują opłaty stałej, stosunkowej lub tymczasowej. Przepis art. 14 ust. 3 stanowi, że opłata podstawowa wynosi 30 złotych i stanowi minimalną opłatę, którą strona obowiązana jest uiścić od pisma podlegającego opłacie, chyba że ustawa stanowi inaczej. Użyte w art. 130² § 3 k.p.c. określenie „opłata w wysokości stałej” nie odnosi się jedynie do opłaty stałej, o której mowa w art. 12 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Gdyby tak było przepis użyłby określenia „podlegające opłacie stałej lub stosunkowej obliczonej”. Opłata w wysokości stałej jest to opłata określona w przepisie kwotowo. Taki pogląd wynika z niepublikowanego jeszcze postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2006 r. II UZ 14/06, w którym wyrażono pogląd, że pojęcie „opłata w wysokości stałej”, różniące się od używanego w ustawie o kosztach sądowych pojęcia „opłata stała”, ma szerszy zakres znaczeniowy i obejmuje także opłaty, które nie są opłatami stałymi w znaczeniu normatywnym, określonym przez ustawę, ale ich wysokość jest stała w sensie arytmetycznym. O ile można mieć wątpliwości, czy opłata podstawowa w wysokości minimalnej, o której mowa w art. 14 ust. 3, jest opłatą w stałej wysokości od pism, co do których przepisy nie przewidują opłaty stałej, stosunkowej lub tymczasowej, to treść przepisu art. 36 jest w tym zakresie jednoznaczna. Stanowi on, że w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych i w sprawach odwołań rozpoznawanych przez sąd pracy i ubezpieczeń społecznych pobiera się opłatę podstawową w kwocie 30 złotych wyłącznie od apelacji, zażalenia, skargi kasacyjnej i skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. W stosunku do wymienionych w tym przepisie środków zaskarżenia została określona opłata podstawowa w wysokości stałej 30 zł. Wezwanie o uiszczenie opłaty, której wysokość wynika z treści przepisu (jest określona kwotowo lub stosunkowo) kieruje się tylko do strony działającej bez adwokata lub radcy prawnego (art. 130 § 1 k.p.c.), gdyż strona taka może nie znać przepisów określających wysokość opłaty. Natomiast pełnomocnik będący adwokatem lub radcą prawnym ma obowiązek uiszczenia opłaty bez wezwania, jeżeli w przepisach, których treść powinna mu być znana, określona jest wysokość tej opłaty. W konsekwencji sąd pierwszej instancji nie wzywa pełnomocnika strony

będącego adwokatem lub radcą prawnym do uiszczenia opłaty podstawowej w stałej wysokości, określonej w art. 36 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, od apelacji, lecz nieopłaconą apelację odrzuca na podstawie art. 130² § 3 k.p.c. Pogląd taki wynika również wprost z uchwały Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2006 r., II UZP 11/06, (dotąd niepublikowana), w której wskazano, że art.130² § 3 k.p.c. stosuje się do środków odwoławczych i środków zaskarżenia podlegających opłacie podstawowej, o której mowa w art. 35 i 36 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Skład rozpoznający sprawę przytoczone poglądy w pełni podziela, stąd uznał, że zaskarżone postanowienie jest prawidłowe, a zarzuty podniesione w zażaleniu nie zasługują na uwzględnienie.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. oddalił zażalenie.